

Глушина

КУПИТИ

Фінальна частина серії трилерів про детективку Елін Ворнер!

Після моторошних подій дитинства, які переслідують її все життя, Кір Темплер полишає рідне місто. Тепер її дім — це дорога. Проте вона не втрачає зв'язку з братом — аж до поїздки в португальський Національний парк, де безслідно зникає.

У тому самому парку опиняється детективка Елін Ворнер. Понад усе вона прагне відпочинку й возз'єднання з братом, а натомість дізнається про зникнення Кір і натрапляє на загадкову мапу, намальовану дівчиною. Мешканці табору неподалік видаються підозрілими, навколишня природа повна лиховісних знаків... Елін мусить зібрати всі підказки й зрозуміти, що ж сталося з Кір.

Утім, вистежуючи когось, варто пильнувати — ану ж ти сама перетворишся на здобич?

ПРОЛОГ

У ночі мій фургон оживає: увімкнене світло наповнює його теплом, а мене огортає відчуття чогось дуже інтимного. Світло згладжує різкі лінії — практичні кутасті обриси плити й холодильника, стос упаковок з продуктами біля раковини.

Утім, саме тоді я почуваюся найбільш вразливою.

Коли навколо розповзаються тіні, мій фургон демонструє геть усе, проливає світло на те, ким я є і чим живу. Не лише на мої пожитки, книжки й малюнки, але й на звички та слабкі місця. На кожен мій рух, навіть щонайменший.

Хай би як я намагалася про це не думати, проте мені моторошно уявити, яким мій фургон здається зовні: маленький, самотній, єдина світляна плямка в пітьмі.

Я визираю у вікно. У парку вже спочило, і дерева перетворилися на нечіткі відбитки проти неба. День тут завершується швидко: його враз поглинає темрява.

Навіть попри сутінки цей краєвид, цей куточок парку став моїм улюбленим: долину прорізає звивиста смуга річки, а за нею — дерева, що сягають передгірних сіл. Понад дахами повсякчас нависають хмари, так ніби будинки разом видихнули.

Я відвертаюся й переводжу погляд на аркуш, що лежить переді мною на столі.

З кожною лінією цього малюнка я наче віддаю частину себе. Перші поцілунки. Схованка на даху. Велетенське багаття, що підсвічує небо.

На якусь мить я подумки повертаюся у свій перший приїзд сюди. Липкі бризки теплого пива. Сміх.

Однак усмішка застигає на моєму обличчі.

Зовні чути якийсь звук. Не звичний фоновий шум

Національного парку — пташині співи, вітер у падолисті, — а щось цілком цілеспрямоване.

Кроки. Шурхіт ніг ґрунтовою дорогою.

Простір усередині фургона вмить стає ще меншим, стіни тиснуть, змикаються навколо мене. Цей простір уже не здається затишним. Я почуваюся замурованою, мені бракне повітря.

Затамувавши дух, знову визираю у вікно.

У цій темряві годі щось роздивитися. Якісь непевні силуети, ледь помітні обриси гілок, що ніби тягнуться одна до одної.

Аж раптом — брязкіт. Удар металу об метал.

Від цього звуку мої нутрощі наче складаються вдвоє, а тоді ще раз. Згадую, як мама називала це відчуття «оригамі в животі».

Я зриваюся з місця, хапаю аркуш і гарячково роззираюся.

Треба його сховати.

Схиляючись до шафки, я вдаряюся об полицку й перекидаю млинок для солі. Кришечка була ледь закручена, тож сіль розсипається по підлозі.

Коли ж піднімаю голову, то бачу у вікні обличчя.

Усе моє тіло ціпеніє. Кровообіг, дихання, серцебиття — усе враз зупиняється.

Навіть попри тіні я бачу на цьому обличчі лють.

Я вдихаю, але не намагаюся тікати. Відчуваю радше примирення з неминучим, аніж подив.

Можливо, глибоко в душі я знала, що цим усе й завершиться.

Можливо, ця кінцівка була закладена в мою історію від самого початку.

Від чудовиська не втечеш.

Я мала б це знати.

1

Кіп

Девон, липень 2018 року

Днями я вчитала, що в людей, які люблять мандрівки, є такий собі ген жаги до подорожей.

Називається він DRD4 7R. Цей ген впливає на рівень дофаміну в організмі, на схильність до ризику — інакше кажучи, на поведінкові риси, властиві любителям подорожувати.

Тепер, коли я дивлюся на людей — байдуже, це мандрівники класу люкс, поціновувачі мистецтва чи мешканці фургонів, — то уявляю, що в нас усіх є спільний шалапутний фрагмент ДНК.

Учора, коли я розповіла про це Зефові, він лише посміявся. Мовляв, єдина наша спільна риса — це втеча від чогось. Або когось. Такі мелодраматичні закиди цілком у Зефовому дусі. Його друг якось сказав, що це в ньому говорить шеф-кухар. Творчі люди не можуть без емоцій і драматизування.

Думаю, цей друг був правий: просто зараз Зеф готує нам сніданок, це легко вгадати з його широких жестів. Він гучно розбиває яйця об край пательні й підсмажує їх у томатній сальсі.

Рекомендована література

Батьки 24/7. Як зберегти здоровий глузд

Двійник

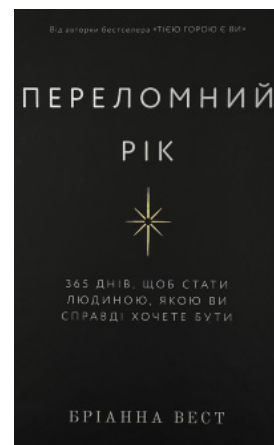
Атлант розправив плечі. Частина перша. Несуперечність

Веріті. Ексклюзив

Четверте крило. Емпіреї. Книга 1

Переломний рік. 365 днів, щоб стати людиною, якою ви справді хочете бути

Перейти до категорії
Трилер

КУПИТИ